

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre . 6 frt - kr.

Félévre . . . 3 „ - „

Negyedévre . 1 „ 50 „

Egy hóra . . . 50 „

Egyes szám . . . 12 „

HIRDETÉSEK

felvételnek

a kiadóhivatalban:

Kazinczy-ut. 20. sz.

s Czéh Sándor özv.

könyvnyomdájában:

Szél-utca 2.

Kiadótulajdonos, felelős szerkesztő:
SZÁVAY GYULA.

Megjelenik vasárnap.

Szerkesztőségi iroda s kiadóhivatal:
Kazinczy-utca 20. sz.

A király szava.

Szeged leőlt; és a magyar király
Még állott a város romjainál,
A fájdalom visszhangjaképen
Egy könnyesepp csillogott szeméken,
Hallottuk tőle az ígérteket:
Ne féljetelek, szebb lesz, mint volt Szeged.
S való! „mit vízőzön leronta ott:
Egy könnyesepp ime újra alkotott.“

Magyar faj éke, az alföldi nép
Dolgos kezekkel im munkába lép,
Pacsirta-szóval kél fris hajnalon,
Ős fundusáról eltisztul a rom,
Emelkedik sziláré alapon a
Régi boldogság uj kis otthona,
S gazdája most tornáczára kiáll,
S szívből kiáltja, „éljen a király!“

Királyunk! Lásd, volt egy szép pillanat,
Hogy tenajkadról hallhattuk szavad;
Tudtuk, hogy most népe jólétéért
Valóban a magyar király beszélt.
És lelkesültünk. Hatalmas szavad
Monád hát el nekünk máskor is magad,
Ne hagyd, helyetted hogy beszéljenek
Fondorzkodó bécsi miniszterek.

Garabonciás Diák.

Szegény kicsike!

Menyecske: Te, Laci, ne maradj ki olyan sokáig,
mert én félek, mikor otthon nem vagy!

Férj: Hát aztán mitől félsz, édesem?

Menyecske: Tudja Isten! Hát attól, hogy olyankor
találsz megjönni, mikor nem is számítok rád!

Lakonicze.

Ur: János!! Szeretném már, ha vége
volna a ruhatisztogatásnak!

János: Én is!

Mars mezejéről.

Tiszt: Baka Dobos! Mi a kötelessége felebbvalói
iránt? Például, ha most bemegy egy koresmába és ott
látja káplár Kovácsot, mit tesz?

Baka Dobos: Aszondom neki, szerbusz testvér,
itt a Kati a falunkbul, keres; azután szalutérozok, az-
után oszténg megiszunk egy üveg bort!

REKLÁM.

— Tessék, bátyámuram, vegyen kalendáriumot!
— Ebből a fajtából nem veszek.
— Pedig csak ebből tessék venni, — ez jósol legjobbat a
jövő évre!

Pagát Pepi ultimói.

Meg vagyok löve! Édes anyám azt írja egy szeretetteljes levélben, hogy a kis hugom gyönyörű óraborítékot himzett, s születésnapomra az öregem maga hozza be, hogy ráhuzza új aranyórámra. No, Megváltóm, hogy kék azt az órát most kiváltani?

Mert az régi igazság: ha a szegény jurista egy jó órát akar élni. — mindig az órája lesz az áldozat.

Hogy a Bandi örege bejött, annak is az volt az első hangsúlyozott kérdése: „Bandi fiam, hány óra?” Bandi persze műértő arcuzulattal vágta ki a választ, hogy nem jár ez a fene óra, — hanem az öregje is megsejditette rögvest, hogy hányat ütött az óra.

Nagy finánczkapacitás a Ziczzer Muki. A béli öltözetje annak rendje szerint be van csapva, hanem ő azt vallja otthon, hogy elszakadt, agyontánczolta. Már most kieszközölt az öregitől 80 flört egy új öltözetre, a réginek a zálogczéduláját eladta 10 flörért, készítettett egy teljes ujat — az apja kontójára!

Gimpel fetter

Herdek pujk pölim! Mar mekint gelsz harakunyi nekemnek. Mar mekint derdende makát falami, ami ety kutkeszinder bádriót szifinek roszul esik. Unser Kaiser (hoch!!!) metyi mokád nach Szegedin agi mekfan ety parpár fározs, ety babrigafározs, és odan dartya naty pezideket és tieseri kutja pedjár motyor nébzség! Asz natyon mekfan roszul.

Kaisernak (hoch!) gelete folna esinyalni ety naty baranes, hoty gutja babriga natzion metyi Szegedinrül Oesterreichpa, és danuljo czüffiliszalt némed nyelfit, és énegelszni „kód erhalte“ tüeső noda! Gülönpen petik herdek pujk pölim feno ráx ki! Ézs Kaisernak (hoch!) gelet folna gerteszni kis pedjárpobokat, hoty dutnok-e

német nyelfül pezélni. Uty halatja mokád a czüffiliszacción! Csag én fárom már Tyüörü új árviz, agor fok fározs ruinirt sein, agor fogja tyüni Kaiser (hoch!) Tyüörpe pele, majt iten fogom én pezélni fele és fokom adni donacsokad neki, dutom, hoty pedjár babriga-naccion korromponeziás fokja moka mokát megbukatni pele. Mekálsz esag!

Herdek pujk pölim.

Önkénytesek a pénztárnál.

(Megfigyelés.)

Husár: „Szabad kérem egy páholyjegyet!”

Vadász: „Kérek egy körszékét!”

Gyalogos: „Jegyet a földszintre!”

GRI — BUGRI.

— Volna-e kedved venni egy óralánczot, Bugri?
— Nem tudnám, mi célból?

— Te bohó! Hát aczélból!

* * *

— Igaz, hogy neked viszonyod volt az idős B. kisasszonnyal?

— Most is van!

— Hogyan?

— Egyszerűen; adóssági viszonyom. Hiszen uszoras!

* * *

— Te Bugri! El akarom venni a Lina kisasszonyt!

— Azt a vénet? Ugyan te! van eszed?!

— Eszem nincs, de pénzem lesz!

* * *

— Elfogyott a pénzem. Neked nem?

— Nekem nem! Mert nem is volt már régóta!

Lévay tószjtja.

— Szüreti tószjtjában 10,000 frtos alapítványt tett a megyei tisztviselők nyugdíjalapja javára. —

E korból, mikor mindenféle lyukból

Fuj annyi mindenféle szél, —

Váratlan ime ajkadról fogamzik

Beszéd, mely tesz, — s tett, mely beszél.

Chic.

Pista meg Pistike.

Románéz.

Szerette Sista szende Sistikét,
Pistike is Sistát egy kicsikét,
De nem nagyon, —
Mert tudjuk, a szeretetnek nem egy
Foka nagyon.

Megkérte Sista szende Sistikét,
Ő meg vonatkozott egy kicsikét,
De nem nagyon, —
Csak úgy, amint ilyenkor már elő-
Szava nagyon.

Szerette Sista szende Sistikét,
Ő meg felszarvasá egy kicsikét,
De nem nagyon, —
Csak úgy, amint a féj-felszarvasás
Szokva nagyon!

Helen.

Garabonczias látésöve.

A színházban.

Igazságtalan do-
log volna, mindig csak
a nagyokról emlé-
kezni meg, akiket
ugyis emlegetnek ele-
gen. Elnevezzük őket
napnak, holdnak, s
amellet fel sem em-
lítjük a bolygó esil-
lagokat! Legyen ne-

kik szentelve ez a látésö ma, úgy hogy ne is vegye észre
a vezéreket. A vezéréké ugyan az érdem nagy manőverek-
nél, de már Petőli is úgy nyilatkozott, hogy: „tiszteljétek a
közkatonaikat” s hozzátette (de mi nem írjuk alá): „nagyob-
bak ők, mint a hadvezérek!”

Érzik is nagyságukat! Avagy mikor Parányi ott a
kar elején kitekint a közönségre s fujja a tenort, hogy majd
ketté szakad, — nem azt sugározza-e areza, hogy közremű-
ködése folytán a darab meg van mentve! És Parányinak
igaza van, és el merjük róla mondani, hogy ha parányi nem
volna, hát nagy ember volna!

Hát Tollagi! Olyan bonvivant nyugodtsággal lép a
színpadra, hogy az örökké trémás Hunyady csak úgy nézi!
Aztán tekintélyes basszussal úgy osztja parancsait, hogy a
kulisszák mögött Tollagi maga is kalapot emel Tollagi ur
előtt!

Különben Hunyady már nem is kórista, ő már
másodénekes s Tollagi-Parányi is erősen kiválik a karból,
nemcsak a deszkákon, de a kövezeten is mindig együtt lát-
juk tervezgetni a jövő basszistáját s tenoristáját!

No meg mikor Takácsot, jó kis öregünket látjuk ke-
netteljesen szavalni, hát nem örül-e lelkünk, tapasztalván a
sok igyekvést?

A női karnak is meg van a maga, említésre méltó
eleme. Nem szólva a régi gárdáról: Takácsné-, Hevessyné-,
Szöllősi Herminről — ott az ujonczok hada, mely áll három
szál kisasszonyból, nem reájuk vonatkoznak-e Petőli szavai
a közkatonaokról? Olyan feltűnést nem csinál senki a szin-
padon, mint ők. Nagyobbak ők, mint a hadvezérek.

Vagy meg kell nézni a kis Angyal Ilkát. Ki merné
kicsinyleni őt, mikor másfélsoros énekszerep után nyugodtan
szétnéz tiszta szemével s fogadja Bérez Mari kolleganő
mosolygó gratulációját!

Avagy nem érdemel-e tapsot mindig mosolygó Bérez
Mari, mikor ama nagy szerepét (eddig még legnagyobbat)
elmondja a „Tiszt urak a zárdában” ezimű darabban, mely
áll e két szóból: „Rágalom! Rágalom!” És hogyan mulat
rajta?! Jobban, mint mi! Egész az előadás végeig az fog-
lalkoztatja s van mit susogni Ilkának, Katiezának róla!

Hát Völgyi Katieza? Ő nem ad életjelt magá-
ról? Dehogyan nem! Kivált mikor észreveszi, hogy egy-egy
látéső rá van szegezve, — felélénkül egyszerre, s gesztiku-
láló karjai szinte versenyt énekelnek a karral.

És vigan vannak. Történjék elől bármi, ott hátul a
karban egymás mellé szűrődik a három, énekelnek valami
szomorú dalt, és amellet összenéznek, mulatoznak, nevet-
gélnek szakadatlan! Jól esik nézni őket!

Grajsz Scholomon a Kükürütz Sigaival.

Kükürütz Siga. Scholomon, láttál az az ünkhén-
thes? Az nem khüsziunte neked! Azért büntessél meg
őthet.

Grajsz Scholomon. Thodod Siga, kedvem volna
megállítani és szalotháltatni tizszer, ha azt nem nézném,
hadj nem illik edj oljan oreshágot otezán megállítani,
aki úgy sem áll meg!

VÉGRE, MÉGIS!

Szerelmi akadályverseny.

Francziából ford. Antl.

Guonne tizenhat éves volt, midőn anyja egy szép reggelen kezénél fogva, így szólott hozzá:

— Fontos közleni valóm van. Mr. Pardinel, a preceptor ma reggel hozzánk jött nagy gálában, fekete frakk, fehér nyakra-
való, himzett keztyűben, és —
nos, nem gyanítod okát látogatásának?

— Én? Nem.

— Kezedet kérte meg tőlünk. Nos?

— Mit felelt neki atyám?

— Hogy e szövetséget nagy örömmel fogadja. Mr. Pardinel igen tisztességes uri ember, viszonyai rendezettek, a legjobb családoknál megfordul Nantesban és esinos tőkével rendelkezik . . .

— Olyan csunya! mormogá Guonne.

— A férfinak nincs szüksége szépnek lenni.

— Aztán oly öreg! sóhajtá a gyermek.

— Csak annál több tapasztalattal bír, kedves kisikém. Te még nagyon fiatal vagy, vezetőre van szükséged. Férjed érettsége nagyon szépen fogja kárpótolni fiatalágod döreségeit.

Guonne nem látszott éppen minderről meggyőződtnék, de anyja nem ügyelt reá, és karjaiba szorítva őt:

— Nos hát, angyalom, kiálta fel, tehát ilyenformán főkötő alá jutsz.

A menyegő hat hét múlva megtartatott. Sem a maire előtt, sem a templomban, sem a lakodalmi asztalnál, de még az azt követő táncmulatságon sem mutatott a menyecske valami különös jókedvet.

Egy quadrille alatt szeméi egy fiatal emberre estek, ki magánosan állt egy ablakmélyedésben. Claude volt az, gyermekkori barátja, atyja egy régi barátjának a fia.

— Ön nem tánczol, Claude ur? kérdé tőle.

Claude igen halvány volt. Leverten felelé:

— Nagyon is szomorú vagyok arra.

Guonne, kinek magának is szíveeskéje igen nehéz lehetett, tovább kérdé:

— Mi baja?

— Fájdalom! sóhajtá Claude, szeretem önt.

— Ah! kiálta fel a menyecske elhalaványulva, miért nem mondta ön ezt nekem előbb!

— Két könyesepp gördült végig arczán.

— Midőn tudtára adám házasságom, ön néma maradt, mondá megindult hangon.

— Mert megértettem, hogy többé nem volt mit remélnem.

— És én, aki érzeményeit akarám kipuhatoltatni!

— Tehát ön szeret engem?

Minden feleletül Guonne arczához emelé kezeit és csakhamar hangos zokogás zavará meg a társaságot. A tánczosok mind felé rohantak, a megijedt zongorázót egyedül hagyva.

— Csak a felindulás, ez könnyen megmagyarázható, mondá az anya, leányát átölelve.

— Mi baja, édesem? kérdé a férj.

— Semmi, felelé Guonne.

És erősen szorítá a kezét, mely felé nyult — és e kéz Claude-é volt. Talán férje kezét gondolta szorítani.

* * *

Három év múlva e történetek után, Guonne egy fiatal tengerész kadéttal találkozott az utcán, ki már előtte való nap is háza körül élázkodott.

— Claude! kiálta fel megindultan.

— Igen, Claude, Guonne, Claude, ki nem tudott ellentállni a váagnak, hogy önt viszontláthassa. Az ön házassága kétségbeejtett. Hogy távol lehessenek a földtől, hol boldogságomat temettem el, beálltam, a hadi tengerészetbe. Ön tudta ezt, nemde?

— Igen.

— Most Oceaniából jövök vissza. Sok földet, vizet bejártam, láttam mindenféle színű embereket, de mindez nem tudta velem elfeledtetni az ön mosolyát, az ön kellemeit.

— Hallgasson, az égre! ha férjem meghallaná!

— Nem gondoltam, hogy férje oly finom hallásu legyen, mondá Claude keserű mosolylyal.

— Igaz, hogy Mr. Pardinel nagyot hallott, de most nem az, aki . . .

A szó elhalt ajkán.

— Mit akar ön mondani? kérdé Claude, ki félt, hogy mindent megért. Mr. Pardinel . . .

— Nincs többé! suttogá Guonne, fejét lehajtván

— És egy másik! . . .

— Barátom, szülőim elhaltak. Egyedül voltam és még nagyon fiatal. Ki voltam téve az élet nehézségeinek, rév nélkül, mindennemű megtámadás ellen. Támaszra volt szükségem. Az őrnagy bemutatattá magát nálam . . .

— Egy őrnagy!

— Ah! barátom, ha akkor irhattam volna önnek! De ön minden szó nélkül utazott el, azt sem tudhatam, ha egyáltalán valaha vissza fog-e még jönni...

— Igaza van, az én hibám volt.

— És Claude még szomorubban távozott, mintsem jött.

* * *

A kadétból tiszthelyettes lett, midőn a két fiatal újra találkozott egymással, tiszta véletlenből, Toulonban, azon szép fasorok alatt, honnét oly bájos kilátás nyílik a tengerre.

— Ön itt, kiálta fel Claude.

Guonne összerázkódott és pillantásai hosszan olvadtak egybe, egész világát tárva ki a kedves emlékeknek és boldogságnak.

— Az őrnagy önnel van? kérde Claude.

Guonne zavartan inté, hogy nem.

— Nantes-ban maradt?

Guonne ártatlansága igent mondott.

— Még sokáig?

Guonne égre emelé szemeit:

— Örökre, mondá.

— Ha! — kiálta fel Claude, nem mervén annyi boldogságot remélni — ön özvegy!

Fájdalom, nem! sóhajtá Guonne. Az őrnagy sok adósságot hagyott. Egy fiam is maradt tőle, kit föl kelle nevelnem. Claude, fel kelle áldoznom szerelmemet anyai kötelmeimnek. Egy bankár, Mr. Rigaud, udvarolt nekem egy idő óta... Oh! higgye el Claude, nem vonzalomból nyujtam neki kezem! A szükség...

— Ha tudtam volna! Hat hónap előtt harmincz-ezer livres évi jövedelmet öröklöttem egy nagybátyámtól.

— Ha tudtam volna!...

Claude tengerre szállt, vitte messze — — szenvedő szívét!

* * *

Huszonkilenc hónap telt el, míg Claude hadnagy, büszkén arany vállbojtjaira, újra Toulon kövezetére léphetett. Első dolga volt azon lakezimet felkeresni, melyet Guonne adott neki.

Midőn észrevette, Guonne összeesapta kezeit.

— Ön él! kiáltá, ön eleven?

— Parbleu, igen, felelé Claude vigan, nagyon élek, habár a kínaiak és tatárok mindent elkövettek az ellenkező eléréseért. Igen, Guonne, én úgy jövök vissza, amint elmentem. Azaz nem. Egy különbség van. Azt hiszem, most még jobban szeretem önt.

— De az Istenért... kiáltá megijedve Guonne.

— Tudom, hogy most már nyíltan bevallhatom önnek.

És zsebéből egy halotti jelentést vont elő.

— E jelentés, melyet visszatértemkor találtam,

tudtomra adá új helyzetét. Tizenhat hónap óta ön szabad, kedves Guonne.

Ekkor Guonne mutatott fel egy ujságlapot.

— Nézze ezt, mondá, kit halottnak jelentettek.

— És...? mondá Claude eltántorulva.

— És — éppen perben voltam férjem egy rokonával, egy szappanossal, örökösödési ügyben. Ez nagyon fontos kérdés volt gyermekeim jövőjére nézve...

— Gyermekei!

— Igen, most ketten vannak. Azt ajánlották, hogy a legelőnyösebb megoldása a pernek... én engedtem — — neje lettem.

— Isten önnel! kiáltá Claude kétségbeesve.

— Ah! Ön sohasem fogja tudni, hogy mennyire szenvedek!

* * *

Hogy vigaszt keressen, Claude újra folyamodott elutazási parancsért. Ujra tengerre szállt és kóborolt mindenfelé. Egy nap Canadában volt, máskor a Jórémény fokánál, azután megint Japánban. Borneo bennszülöttei, úgy az Antilláké és a madagaszkok felváltva láthaták őt sétálni platánjaik alatt, roppant melancoliával szívében.

Egy nap, Senegambiában egy veszélyes expeditio vezetésével lón megbizva. Claude és társai egyszerre csak egy — rendkívül hiányosan öltözött nőszemélyt pillantának meg, aki segélyért kiáltva futott feljűk, két bennszülött által üldözve. Védelmükbe fogadják a szerencsétlent, ez könyekkel telt szemeit hálásan emeli megmentőjére, — s e perczben egy sikoly és két kiáltás hangzik egyszerre:

— Guonne!

— Claude!

— Hogy kerül ön ide? Ki e két vad? Mért üldözé? Oh beszéljen!

— Oh! az igen egyszerű egy történet. Férjemmel, a szappanossal, hajóra szálltam, hogy Bourbon-szigetére menjek, hol neki földjei voltak. A zöld fák körül hajótörést szenvedtünk. Vadak találtak engem a parton félholtan hideg- és éhségtől. Elvittek magukkal és két főnök tett nejévé közülük. Ezek üldöztek, mert meg akartam szökni.

— Oh Guonne!

— Oh Claude!

És most? Elő soroljuk-e mindama „oh“-t, mely még elmondva lett? vagy csak az utolsókat:

— Oh, de most már enyém vagy!

— Tiéd!

S a boldog Claude csak azt mormogta folyton az eljegyző esókok között:

— Végre, mégis!

Csiribiri.

*Komámasszony: Ugyan édes komámuram, mi lötte a keetők leányát?
Komámuram: Mi? Hát bizonyosan az irnok ur két szeme, vagy mi.*

Gyorsvonatos nyelv. — Kalauz: Uraim, azonnal berobog a másik vonat, szálljanak be, röpül az idő.

*— Kérem, uram, fizesse le tartozását!
— Várjon!
— De már régóta várok.
— No, hisz akkor már nem esik nehezére. Várjon tovább.*

Tzompó Miháj és Tsörge Ádány hű nászok
tanálkozás a sor eránt.

Ádány: Halla nászom, nemsokára gyün a kép viselős embörök kiválasztása.

Miháj: Hát oszténg hogyan válogatták iket, hogyan se?

Ádány: Hászen azt esak könnyen mög töhetik, mer möglátezük az kivürü, mer kép viselős csakis az löhet, akkinek hogy nagy a hasa!

Kinrimek.

*Az életben már többé nem talány,
Hogy mindig divatot ezéret a lány.*

*Felség! nagyon szép, hogy azavad
meg nem szeged,
Ime beteljesült: ezebb lett, mint volt
szeged.*

*A rosz leánynak egy hibája van,
Hogy roszazasága esal, hi, bája von.*

DAL-MŐ-FELFORDÍTÁSOK.

Éneklé a szerző: *Knofelblüh Max.*, esikős a palestiniái posztán.

Debreczenben
jártam én!

Debreczenben jártam én,
Egy szép kis lányt láttam én,
Mihelyt ötet megláttam,
Mindjárt magamnak szántam,

Magamban azt is gondoltam,
Jó volna ötet ujjuh!...
Huzdd rá ezigány,
Hadd mulasson a lány,
Hadd perdüljön a szoknyája,
Éjjel-nappal a csárdaba,

Hisz ő sem utolsó,
A szája mosolygó,
Százna többet járták így már,
Hadd mulasson a világ!

Télen nyakamba keritem a subámat,
Nyáron pedig eső ellen a gubámat.
Ez alatt nem azom,
Az alatt nem fázom,
Eszem adta!
Kis barnaja,
(De sok esőket raktam rája)
De már látom mind hiába.

Hej Jula, Jula, Jula,
Szól a duda, duda, duda,
Náci a jó primas,
Nines Pistánál jobb muzsikás,
Van cimbalmos, bőgős, flótás,
Kinek párja ninesen több más!
Hejh be szép a katona,
Ha felül lovára,
Lovat ha megsarkantyuzza,
Az ellenséget ujjuh!

Huzd rá ezigány,
Hadd mulasson a lány,
Hadd perdüljön a szoknyája
Éjjel-nappal a csárdaba,
Hisz ő sem utolsó,
A szája mosolygó,
Százna többet járták így már,
Hadd mulasson a világ!

Télen nyakamba keritem a subámat,
Nyáron pedig eső ellen a gubámat,
Ez alatt nem azom,
Az alatt nem fázom,
Teremtette!
Kis szökéje,
(Sokat sóhajtottam érte)
De ő azt meg nem értette.

Hej Maris, Maris, Maris,
Szól a haris, haris, haris,
Holnap is, ma is, ma is,
Megesőkollak szívem Maris.
Hej Jula, Jula, Jula,
Szól a duda, duda, duda,
Pest mellett Buda, Buda,
Pattogatott kukoricza.

'n Debreczin bin
iach gevén!

'n Debreczin bin iach gevén,
E' sèn sikszt hab iach gézén,
Kaum hab iach ze ongeblikt,
Iach chab gemant das ichsz
erstlik,
Hab iach in mir dos ách gedenkt,
Güt verz e brezl, aj paj!
Czár on geiger,
Jeczt tánczt Rüske sveiger,
Flíhen zohn ire Kleider
Tog und nacht in varczhaus
Breiter

Zi iz nikszt de lezte,
Sèn láchtsz gesele,

Hündert tausend machnz epez
Gezeresz macht te ganze velt!

*In vinter vikl ich um mer erüm mein gübele,
Und in zümmer gegn n regn mein sübele,
Unter den gfrir iach nikszt,
Vensz regnt nach zaj giszt,
Aj vi jöfe!
Iz de braune,
(Fil küs iach ze de kosere)
Ohne revach vi ach jeczt zö,*

*Nör kajfn, kajfn, kajfn,
Und nikszt slajfn, slajfn,
Güt iz Náci geiger,
Pista iz e güt ezigeiner,
Esz zein klempen und bászgeiger,
E zaj e bande getsz kanczveiter!
E balmehome iz zer nett
Ven er zach am pferdt rauf zeczt,
E stüp krigtsz pferdt mitn sparn,
Und zeine szanem Aj paj!*

*Czár on geiger,
Jeczt tánczt Rüske Sveiger,
Flíhen zohn ire Kleider,
Czú tog czü nachtsz in varczhaus Breiter.
Zi iz nikszt de lezte,
Sèn láchtsz gesele,
Hündert tausend machnz epez
Gezeresz macht de gánze velt!*

*In vinter vikl iach um mer erüm mein gübele
Untern zümmer gegn n regn mein kübele,
Unter den gfrir iach nikszt,
Vensz regnt noch zaj giszt,
Fesztgestelte!
Klíne biande,
(Fil gezeifczert hab iach furze)
One revach vi ich jeczt ze.*

*Váj Maczl, Maczl, Maczl,
Zóg iach jaszl, jaszl, jaszl,
Morgen, heit, maczl, maczl,
Fil mol küst dich dein hárez jaszl.
Nör kajfn, kajfn, kajfn,
Bei Peszt, ajfn, ajfn,
Noch ajfn kümt áltajfn,
Getsz hín kukürucz ferkajfen.*

Figyelmeztető!

*Üi, kiknek csináltam annyi
Jó napot és jó lapot,
Kik mindeddig nem vevétek
Tőlem el bizalmatokat. —
Mint hogy Isten nekem kedvet,
Tinektek meg pénzt adott,
Venez, enfants de la patrie,
Garabonczias Diák ti,
Sokatérő naptárjára
— Öt piczula csak az ára —
Mind praenumerálatok!!*

SZERKESZTŐI LEVELEZÉS.

Skiz. Jönnek. **Marabú.** Ébredjünk honfi! hasunkra süt a nap. **Ereb Chán Chajem. Győr.** Aj wie güt, aj wie schön! Güt is Náci sereiber! Weiter, weiter! Knöfelblüh öröli magát érte. **Egy baka.** A szerelmi vallomásban találkozik egy két husos ötlet, amit fel is használunk, de így egészében a dal formátlan és kuszált. **F-s A-I. Győr.** Jövöre jön. A naptárban szintén lesz számára hely. „A dunántul első m ét a dunántul első p ja” rokoni kebelre üleli. Találkozás a Parnasszuson! **Bürök.** A kívánt grüjtöivet elküldtük, várjuk a száz db öthatost. Szeretet és üdv! **Krónikus.** Megnyilt a naptár ajtaja és befogadta őket. **Veterán.** Ne aggódjék, satirico — politico — tactico fogunk eljárni benne. Mienk a felelősség. **Helén.** Fogadja legszebb gratulációinkat. Sikerült! **„Nesti Papló.”** Ba-fatkát sem ér! **Kadét.** Quod licet **Diana.** Nagyon meztelen. A másik kívánat szerint „Garabonczias Diák naptárában”. **V. E. Pápa.** Már lehetetlen! E pár szót is a gépbe törjük.

Kincsem-sorsjáték Budapesten

huzás október hó 22-én.

1-ső főnyeremény értéke 50,000 forint

- Főnyeremények:
- 50,000 frt
 - 20,000 „
 - 10,000 „
 - 8000 „
 - 6000 „
 - 5000 „
 - stb. összesen
 - 10,000
- készpénzben fizetendő.
- A sorsjegy ára csak 1 forint.

2. főnyeremény értéke 20,000 forint	4. főnyeremény értéke 8,000 forint
3. „ „ 10,000 „	5. „ „ 6,000 „
	6. „ „ 5,000 „

továbbá 2 nyeremény à 4000 frt, 3 nyeremény à 3000 frt, 5 nyeremény à 2000 frt stb.

összesen 10,000 nyeremény = 186,000 forint.

Minden nyeremény készpénzben kifizetetik

20% levonással mint a különben is szokásos állami nyeremény adó equivalentje.

Minden sorsjegyvetőnek a sorsolás után a hivatalos sorsolási jegyzék bérmentesen és díjtalanul megküldetik.

Sorsjegyek a huzás napján (okt. 22.) is délig kaphatók Győrött e lapok szerkesztői irodájában is.

Tekintettel a Kincsem sorsjáték rendkívül előnyös játéktervére, a sorsjegyvétők saját érdekükben arra figyelmeztetnek, hogy a Kincsem sorsjegyeket a más oldalról szétküldött ló- és árusorsjegyekkel össze ne tévesztik.

November derekán

megjelenik a

„Garabonczias Diák naptára“

az 1884-ik évre.

50 KÉPPEL, 500 ÉLCZCZEL,

s raaású válogatott, javas-java olvasnivalókkal.

Szerkeszti és kiadja:

GARABONCZIÁS DIÁK.

Hirdetéseket felvesz a „Garabonczias“ kiadóhivatala (Kazinczy-utca 20. szám. első emelet balra) s Czéh Sándor özv. könyvnyomdája.

Egész oldalnyi tér 10 frt, féloldal 6 frt, negyedoldal 3 frtért számítatik.

Az első kiadást **2000** példányban tervezzük.

Függelékül külön hirdetési rovat lesz „Győri ezégek“ czim alatt, melyben a czég neve, az üzlet minemősége s létezési helye jelöltetik meg. Hogy e rovatban a győri ezégek lehetőleg teljes számban részt vehessenek, a megjelenési díj ezéghirdetmények részére **1 frt 20 kr**ban van megállapítva.

Hirdetések fölvetelének határideje: november 1.

A naptár színnyomatu borítékban (nagy octáv alakban) Czéh Sándor özvegye ismert kitünő nyomdája által kiállítva jelenik meg. Kapható lesz a legtöbb könyvkereskedésben, megrendeléseket elfogad ra a „Garabonczias“ kiadóhivatala Győrött.

Ara 50 kr.

Gyűjtők 10 pld. után egy ingyen példányt kapnak.

AZ

„ARRABONA-VÁLLALAT“

átvétele.

Alulírottak tisztelettel értesítjük a mélyen tisztelt közönséget, miszerint bold. jó barátunk által megalapított,

„ARRABONA“

czimü győri első temetkezési vállalatot a mai napon összes felszerelvényeivel, a cselekvő és szenvedő állapotával **át- és megvettük**, ezentul pedig a győri kereskedelmi törvényszék által bejegyzett.

„GIFFING, NELL ÉS MIKULITS“

czég alatt vezetve, ugyanazon czimet fenntartjuk.

Azon kellemes reményben, hogy a n. é. közönség bizalmát tőlünk meg nem vonandja,
G y ő r, 1883. október 2.

maradtunk tisztelettel

Giffing, Nell és Mikulits.